

Marti Martorell

Das Testament des Dr. Mabuse (El testamento del doctor Mabuse)

Estrena espanyola de la versió íntegra (dues hores de durada) de la darrera pel·lícula de Fritz Lang abans de veure's obligat a partir com a exiliat als Estats Units. Abans havia circulat per aquestes terres la versió francesa, que durava noranta minuts. A Berlín, l'inspector Lohmann investiga un cas en què totes les pistes indiquen cap un sospitós que, paradoxalment, ja fa anys que és a un hospital per a malalts mentals. Amb *Das Testament des Dr. Mabuse*, Lang recuperava la figura del personatge que va crear el 1922 en la pel·lícula muda *Dr. Mabuse, der Spieler* i que tornaria a tractar el 1960 amb *Die Tausend Augen des Dr. Mabuse* (Los crímenes del doctor Mabuse).

És molt d'agrair que, per poder-ne fer una crítica a les Balears, haguem d'esperar a una edició en DVD o fer un viatge a Barcelona o Madrid.

De fem benspænd (The Five Obstructions / Cinco condiciones. Las sucias reglas del juego)

Tan sols mig any després de l'estrena de *Dogville*, Lars von Trier presenta *De Fem*

benspænd. El punt de partida és el curtmetratge *Det perfekte menneske* (El ser humà perfecte) de Jørgen Leth, realitzat el 1967 i de tan sols tretze minuts de durada. L'any 2000, Trier va proposar a Leth que en fes cinc variacions més, però amb la particularitat que cada una d'ella havia de seguir les condicions que li imposava el primer director. El resultat és aquest «documental» que tracta sobre la creació artística i les dificultats que suposa dur-la a terme.

És molt d'agrair que, per poder-ne fer una crítica a les Balears, haguem d'esperar a una edició en DVD o fer un viatge a Barcelona o Madrid... Ui, però això jo ja ho havia dit o són imaginacions meves?

Troy

Ara fa quatre anys, la pel·lícula *Gladiator* de Ridley Scott va fer veure als productors que les històries que passen a l'època clàssica tenien un gran poder d'atracció. Per tant, tot d'una es varen posar en marxa per crear noves pel·lícules que recorden les grans i espectaculars produccions dels anys seixanta de la mà de Samuel Bronston rodades a Espanya i que recreaven històries medievals, bíbliques o exòtiques. *Troy* és la primera obra d'aquestes característiques i ben aviat ens arribaran *Kingdom of Heaven*, història de les croades també de Ridley Scott, o *Alexander*, biografia del polític i general macedoni dirigida per Oliver Stone. El canvi principal es que es passa del cartó pe-

dra a la recreació digital, però poca cosa més, la veritat.

Afortunadament, *Troy* reuneix un director solvent, l'alemany Wolfgang Petersen (tot i que no arriba a l'alçada aconseguida amb *In the Line of Fire* o, sobretot, *Das Boot* (El submarino), pel·lícula que li va obrir les portes de Hollywood) i un guionista hàbil, David Benioff, també autor de la novel·la, i del guió posterior, de la pertorbadora *25th Hour* (La última noche), dirigida per Spike Lee.

És evident que els puristes que cercaven una pel·lícula fidedigna als fets històrics o, com a mínim, a les fonts homèriques d'aquesta història en sortiran ben escaldats, però tanmateix s'agraeix l'esforç que ha fet David Benioff, a part de fer tots els protagonistes humans i no déus o semidéus, d'actualitzar el guió perquè sigui una segona lectura de la política internacional actual, dels trucs i baldufes que es fan i desfan als despatxos oficials i de les mentides que es diuen per encobrir-los. És clar que els personatges són plans i no innoven gens, però també això ja s'espera en una pel·lícula d'aquesta mena.

Finalment, destaca com a punt negatiu la integració dels efectes digitals en la pel·lícula, perquè no estan gens aconseguits, un fet imperdonable en una pel·lícula en què s'han invertit molts de milions d'euros, punt que denota una descurança que no és gens pròpia d'aquestes produccions tan elevades econòmicament.

Per cert, *Troy* només s'ha estrenat onze sales de Mallorca: gràcies per no haver d'anar a Barcelona o Madrid o esperar una edició en DVD per poder-la veure. 🎬

